

Bilten

Interno glasilo Ženskog rada pri Savezu baptističkih crkava u RH

Intervju:

**Melani Martinčević –
Kako Bog koristi naše priče**

Duhovni izazov:

Svjetionici na nemirnom moru

Norma Semi - Opasna žena

STEP kamp na Lošinju

Ako si student, željan odmora, avanture i osobnog rasta, STEP kamp je mjesto za tebe!

Kamp organizira Studentski evanđeoski pokret – STEP, a održava se od 1. do 6. kolovoza 2018. na Lošinju. Za prijave i više informacija, javiti se na: ivana@step.hr.

Za sve koji više niste studenti, ovaj se vrijedan projekt može i podržati donacijama na račun:

IBAN: HR7724840081100804724

STEP, Horvaćanska 31 D, 10000 Zagreb,

svrha: donacija za kamp.

The logo for STEP consists of the word "step" in a lowercase, bold, sans-serif font. The letter 's' is stylized with a series of parallel diagonal lines extending from its bottom left.

Obiteljski kamp Činta

U organizaciji ŽR pri SBC u RH i ove se godine održava Obiteljski kamp Činta na otoku Ugljanu. Iako je kamp već popunjen, pozivamo sve vesele darivatelje da kamp podrže svojim donacijama. Svaka donacija, bez obzira kolika, od velike je pomoći!

Uplatu možete izvršiti na račun Ženskog rada:

IBAN: HR8724840081106418904

Poziv na broj: šifra 203 i poštanski broj mjesta odakle se uplaćuje, svrha: donacija za OK Činta.

stranica **10**

Svakodnevni hod s Bogom:

Teologija debelog hlada

stranica **12**

Konferencija:

Rio de Janeiro

stranica **17**

Sasvim osobno

stranica **18**

Nova rubrika:

Čitateljice pitaju

Dolazi ljeto i vjerujem da svi očekujemo neki odmor. Tako smo i u Biltenu htjeli razmišljati o miru i odmoru. Zatim se dogodio prvotni preokret na temu – kako mi praktično nudimo taj odmor svijetu, a onda se u krajnjem proizvodu, koji možete sada čitati, sve to nekako spojilo i još jednom preobličilo. Ovaj je broj Biltena trebao biti izazov da tu gdje jesmo svjesno pogledamo ljude koji nas okružuju i ponudimo im mir i odmor koji je Bog u nekom trenutku dao nama. Kako to praktično izvesti? U Tamarinoj osobnoj priči vidimo kako je jedna obitelj postala oaza mira u nemiru jedne studentice. Žena u misiji, Norma Semi, takva je oaza za žene Papue Nove Gvineje, koje žive u stvarnim, fizičkim opasnostima i nemirima. Rebeka u duhovnom izazovu izaziva da kao žene hrabro stojimo kao svjetionici u oluji onima koji oko nas traže spas, a Mateja, Lidija i Darja pišu vlastite priče pronalaska mira u Bogu.

Prema odgovorima na anketu (koju još uvijek možete popuniti!), uveli smo novu rubriku “Čitateljice pitaju”, za koju možete slati svoja pitanja na adresu uredništva, a planiramo uvesti i biblijska proučavanja za žene, tako da uz pitanja možete slati i prijedloge onoga što biste htjeli proučavati.

Želimo vam da ovo ljeto iskoristite prilike i budete oaza mira ili svjetionik u oluji onima koje vam je Bog stavio na put te da u toj misiji pronađete mir koji Bog i vama daje!

Speranca Tomin

Svjetionici na nemirnom moru

Svako razdoblje ljudske povijesti nosi određene novitete a s njima i novu vrstu problema. Upravo zato svako razdoblje svojim suvremenicima izgleda kao ono najgore i najstrašnije. Ali danas smo, više nego ikad, svjedoci svih razaranja i zala s obzirom na fenomen globalnog sela, sveopću umreženost i dostupnost informacija. Tako više ne znamo samo za probleme našeg susjedstva ili grada, nego i za probleme susjedstva na tamo nekom kontinentu. Iako nisu u izravnom odnosu s nama, takve nas vijesti čine nemirnima, nekog više, nekog manje, ali ne ostavljaju nas ravnodušnima. Zato nam se često čini da je upravo ovo doba najokrutnije za živjeti, a pogotovo za živjeti u Kristu.

Promatrajući tu ubrzanu raznovrsnost zbivanja, često mislimo da smo malene, beznačajne i da ni na što ne možemo utjecati. Ima li se smisla uopće truditi kada je naše djelovanje tako sporo i neznatno u usporedbi s ekstremnim svakodnevnim promjenama? Kako u društvu, koje na tako poseban način popularizira nemir, prepoznati što je mir uopće, kako ga postizemo i kako ga nudimo drugima? Posebno bih željela razmišljati o tom posljednjem pitanju.

U Ivanovom evanđelju kroz više stihova čitamo odgovore na to posljednje pitanje:

„Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!“ (Iv. 14, 27); „Ovo vam rekoh, da u meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!“ (Iv. 16, 33); „Zatim im ponovo reče: ‘Mir vama! Kao što je mene

poslao Otac, tako i ja šaljem vas.” (Iv. 20, 21).

Bog je taj koji nama daje mir kako bismo mi taj mir mogle ponuditi drugima.

Kada napokon susretnemo svjetlo, ponovo dišemo i pronalazimo mir.

Htjela bih taj odnos mira i nemira promatrati kroz sliku svjetla i tame. Zamislite da hodate po mraku. Što duže traje taj mrak sve nas je više strah i sve više gubimo nadu da ćemo ikada više ugledati i tračak svjetla. Ali onda, kada napokon susretnemo to svjetlo, ponovo dišemo i pronalazimo mir. Tada možemo očistiti svoje misli, jer više nismo okupirane mrakom i tako ovladavamo nemirom. Oslobođene smo. Kada razmišljam o toj slici ne mogu a da ne pomislim na nas kršćanke. Mi smo to svjetlo u svjetskoj tami i trebale bismo se stalno iznova pojavljivati kako bi naša okolina prepoznala mir, ljubav i oslobođenje. Ali ovdje je iznimno važno osvijetliti da u tami i najmanje svjetlo može učiniti značajnu razliku. I samo nekoliko svjetala djeluje ohrabrujuće. Međutim, ako se udružimo i zajedno svijetlimo, onda nadjačavamo tamu i naša okolina može hodati po svjetlu.

Osvijetlimo put onima oko nas, vodimo ih ka Izvoru koji i nas napaja.

Najbolja slika svjetla koje pokazuje put i dovođi u mirnu luku je slika svjetionika. Mi smo taj svjetionik, mi bismo trebale ukazivati na Put koji će ljude izbaviti iz olujnog nemira, kao što je Isus rekao, vi ste svjetlo svijeta. Uz tu, dobro nam znanu, metaforu, ponudila bih pogled kroz drugu perspektivu. Promatrajući život kao takav, uviđamo da on nije samo jedno olujno more pa samim time ne bi trebao postojati niti samo jedan svjetionik. Životni se put sastoji od različitih razdoblja nemira. Upravo zato treba biti i više svjetionika, kada se jednom napusti sigurna luka da se u potencijalnom sljedećem nemirnom moru naiđe na drugi svjetionik, odnosno na drugu osobu koja će nesebično svijetliti i ukazivati na našeg Gospodina Isusa Krista. Dakle, taj put treba pratiti više svjetala koja nude pomoć i sigurnost.

Razmišljajmo o toj slici tako da nas potakne da se stalno iznova udružujemo i svijetlimo onima oko nas, ali i jedna drugoj. Kako je lijepo kada nakon tame ugledaš nečije svjetlo koje te odmori i ohrabri! Pozvane smo u zajedništvu prepoznavati jedna drugu. Prepoznavajmo vrijednost jedna druge i na taj način udružene svijetlimo u tami. Otvaramo svoje živote kako bismo pokazali slavu našega Spasitelja načinom na koji živimo zajedno, načinom na koji služimo zajedno. „Prema tome, težimo za onim što promiče mir i uzajamnu izgradnju“ Rimljanima 14, 19.

Svjetionik je po definiciji najznačajnija signalizacija koja omogućava sigurnu dnevnu i noćnu plovidbu. Dok svjetionik osvjetljuje put u noći, on sam ostaje skoro pa neviđen, a po danu nam se pokazuje kao točka u daljini. Jako je bitno zamijetiti upravo tu karakteristiku svjetionika, ukoliko sebe, kao kršćanke, promatramo kroz tu metaforičku sliku. Našim činom svijetljenja i osvjetljavanja ne ukazujemo na sebe nego upravo na Isusa Krista, koji je jedini Put za izbavljenje iz tog životnog nemira. Na taj način onima oko nas predstavljamo nekog većeg od nas. „Mi, naime, ne propovijedamo sebe, nego Krista Isusa kao Gospodina, a sebe kao vaše slugе radi Isusa“ 2. Korinćanima 4, 5.

Tim nas mislima želim sve zajedno ohrabriti da promišljamo o tome što je mir, kako nam se mir pojavljuje u ovom kaotičnom, svjetskom nemiru i kako ga možemo ponuditi svojoj okolini i svojim bližnjima. Također, razmišljajmo o tome tko na nas gleda kao na spasonosni svjetionik u olujnoj noći i prepoznavajmo situacije u kojima ih možemo voditi ka pravom Putu Sigurnosti i Istinitom Svjetlu, uvijek znajući da udružena svjetla imaju širi spektar djelovanja.

„Obasjaj nas, Jahve, svjetlom svoga lica!“
Psalam 4, 7.

Rebeka Petrov

Mijenjam svijet tamo gdje jesam

Srijeda je, nakon što sam kasnila 15 minuta zbog posla, i nakon što sam se nekoliko puta morala vratiti u ured po nešto, napokon sam se našla s Melani. Sve to vrijeme ona strpljivo čeka s „ma sve je ok!“ rečenicom i svojim simpatičnim Mel-smiješkom. Melani, ili kao što joj piše na osobnoj iskaznici, Melani Martinčević, upoznala sam prije otprilike dvije godine kad je došla u Zagreb studirati teologiju na Centru za protestantsku teologiju Matija Vlačić Ilirik. Preko svoje prijateljice Tee, Melani je došla u STEP i tako i u moj život. Iako će prva asocijacija na nju uvijek biti divna, bujna, kovrčava kosa, to nije bila jedina stvar koja mi je „upala u oči“ kad sam ju upoznala. Od početka našeg poznanstva Melani je pokazivala veliku empatiju, iznimno zanimanje za druge ljude, želju da pomogne i uvijek radost što može nekome biti od koristi – uz sve to, Melani jako voli sport. Sve to, što sam o njoj otkrila u zadnje dvije godine, dovelo je i do ovog razgovora.

Kao i na početku svakog intervjua, pitam ju da mi kaže nešto o sebi. Uz uobičajene informacije, odmah kreće na priču o svom obraćenju, koje je u mojim očima bilo jedno od onih „evidentni Božji prst“ obraćenja, gdje se stvari slažu baš onako kako trebaju, točno kad trebaju. „Oko svoje 17, sasvim sam slučajno vidjela letak na ulici. To je bio letak kao prijava za mjuzikl 'Josip i kričave boje njegovih snova'. Friendica me potaknula da se idemo prijaviti. Nisam mislila da ću proći, ali smo ipak otišle. Tri dana kasnije javili su mi da sam primljena. Kroz te sam probe upoznala Carlu, brazilsku misionarku, koja se isto prijavila za taj mjuzikl jer je tek bila došla u Hrvatsku i prijavila se kao volonterka na mjuziklu.“ U nastavku Me-

lani priča o tome kako je bila buntovna i nado-budna, željela promijeniti svijet kroz društvenu pravdu; „crkva je bila zlo, a Boga nije bilo u crkvi“, kaže vezano uz svoje tadašnje stavove te nastavlja kako je Carla imala ključnu ulogu u tome da njenoj buntovnosti donese i malo duhovnog uvida. „Ispočetka me samo slušala, a kasnije je tek počela na lijep način ubacivati svoja mišljenja i usmjeravati me na Bibliju. Imale smo neke stvari u kojima se uopće nismo slagale, ali usprkos tome uspjele smo razviti prijateljstvo. Većinu je vremena tada bila bura u mom životu. Nisam imala odraslu osobu s kojom sam mogla razgovarati o stvarima o kojima sam se tada pitala. I Bog mi ju je poslao u pravo vrijeme.“ Njihov je odnos doveo do Melaninog odlaska na kamp, koji je organizirala crkva iz Varaždina, te postepenog predanja svog života Bogu.

Kao i većina mladih ljudi u crkvi, počela je tražiti svoje mjesto. Tražila je od Boga da joj pokaže smjer baš za njen život. Bog je to učinio kroz organizaciju „Ready, Set, Go“, koja je u njenoj crkvi predstavila svoju službu kroz sport. „Dugo sam čekala odgovor gdje me želi. U crkvi je bilo nekakvih službi u kojima se ja uopće nisam vidjela. Djeca, omladinski... pjevanje mi ne ide. I onda je bila ta prezentacija. I shvatila sam da je to moje područje. Tu imam strast i tu se mogu poistovjetiti s tim ljudima, imamo zajedničku sponu. To nam je početna platforma. Ja kažem da je sport tu alat, samo da mi otvori pristup prema ljudima.“ Zašto bi joj trebao alat tog tipa? Zato što Melani snažno vjeruje u evangelizaciju. Ipak, njeno se shvaćanje evangelizacije promijenilo kroz godine. „U početku uopće nisam shvaćala što znači evan-

gelizirati ljude. Čak i kad sam donekle shvatila što znači evangelizirati ljude, doslovno sam išla po kući za svojim roditeljima i citirala im Bibliju o tome kako se trebaju ponašati, a to je zapravo bilo toliko nasilno i nestrateski.“ Iako o strategiji rijetko ili uopće ne razmišljamo u kontekstu evangelizacije, i možda se čini kao da joj nije mjesto u istoj rečenici, Melani ipak obrazlaže svoj stav: „Nekad vidimo ljude kao prazne ploče koje trebamo nasilno ispuniti nečime što mi mislimo da oni trebaju, a oni uopće nisu svjesni toga. Evangelizacija je da trebaš voljeti ljude, pokazati im Božju ljubav, dijeliti s njima svoj život i, ako Bog otvori priliku, podijeliti s njima evanđelje. Ne možemo samo pričati te neke riječi koje su ljudima bez značenja jer to proizvodi samo ispraznost a ne dubinsko shvaćanje vjere. U mom obiteljskom primjeru nije bilo nekog rezultata. Moji su me gledali kao nekog fanatičnog čitatelja Biblije, kao da sam ušla u nekakvu sektu u kojoj su mi isprali mozak. I da se ja stavim u te cipele i da je meni netko prije nego sam se obratila počeo citirati Bibliju i govoriti mi što ja i kako radim, mislila

bih da je lud. To nije bilo strateški. To je tako kad imaš taj žar i želiš podijeliti sa svima... ali Bog me opomenuo i rekao da promijenim strategiju. A to je upravo to, da sve to trebamo raditi u suradnji s Bogom – postoji neki proces – što molitva, što taj osobni dublji odnos s Bogom, prijateljstvo s drugima i, uz Božje vodstvo, dijeljenje s ljudima kad on otvori priliku.“

Melanino je područje sport. Od početka našeg poznanstva, Melani priča o sportu i uvijek vrlo neustrašivo. Do sada je imala prilike sudjelovati na različitim edukacijama vezanim uz službu kroz sport i nastavlja se obrazovati i izazivati dalje. Na moju provokaciju na temelju citata iz Prve Timotejeve poslanice da tjelovježba donosi malu korist, a pobožnost potpunu, ubacuje se u svoju teološku ulogu i spremno odgovara da Pavao govori kontekstualno jer se obraća ljudima u grčkom kontekstu kojima je sport bio iznimno poznat. „Moje je shvaćanje da on ne govori negativno o tjelovježbi, nego govori da treba naći neki balans.“ Ipak, zaključuje kako ona sport prije svega vidi kao alat koji u njen život donosi nove ljude i koji otvara

novi krug utjecaja. Zašto joj je to važno? Melanina priča, kao i priča mnogih ljudi u našoj zemlji, ne leži na sretnom djetinjstvu i hrpi samopouzdanja, već na razrušenim odnosima, nesigurnosti i nestabilnosti. „Moja je vizija bila povezana s mojom pričom iz djetinjstva, jer iako sam imala roditelje, koje i dan danas poštujem i volim, bila sam okružena nezdravim odnosima i ispala sam oštećena i neke od tih stvari dan danas nosim. Trebam ljude koji me slušaju i usmjeravaju i pomažu da napravim iskorak prema sebi, da mogu biti bolja pomoći drugima koji prolaze kroz isto to, posebno cure, koje su prepuštene same sebi. Bog mi je to stavio na srce, tu službu kroz sport. Što zbog moje osobne priče, što zbog toga što volim sport.“

Slušajući to, kroz glavu mi prolazi misao da skoro pa bi čovjek rekao da Bog koristi naše životne priče da nas oblikuje u ljude koji mu mogu služiti na različite načine. Melanina priča mi pokazuje dubinu Božje mudrosti koja manevrira kroz čovjekovu slobodnu volju, njegovo zlo i slomljenost, a sve s ciljem da od nas napravi ambasadore Kraljevstva u svim sferama ovog svijeta i društva.

Moja slabost postaje moja misija

Kao i u drugim stvarima, misao je ništa bez provedbe. Pa pitam Melani što sad planira s tom spoznajom koju ima o sebi i svom pozivu. „Ne znam točno kad i ne znam kako, ali želim otvoriti jedan ženski nogometni klub. Recimo da mi se otvorila prilika da u mom kraju treniram jedan ženski klub koji nitko ne želi preuzeti. Želim utjecati na te cure, poticati ih na samoizgradnju, na puno više nego što one

misle da mogu. Želim biti njihova prijateljica i, uz Božju pomoć, usmjeravati ih na bitnije vrijednosti u životu. U našoj je kulturi tako da mlade cure koje odrastaju bez roditelja ili u nezdravim obiteljima, ako su na pragu 18. godine, vrlo vjerojatno neće nastaviti obrazovanje i vrlo će vjerojatno podleći tome da se spetljaju s nekim dečkima u kojima će tražiti utjehu, sigurnost i identitet. I često se pokaže da su to dečki koji su isto tako oštećeni i nezreli i taj odnos na kraju izgleda katastrofa i na kraju djeca iz tog odnosa izlaze ista kao roditelji. I kad gledamo tu nit, nema kraja. Zahvalna sam što je Bog meni na pragu 18. pokazao bolji život s njim. Ne lagan, ali bolji. Jer da nisam sreća Carlu koja mi je otkrila sve te lijepe stvari, taj bolji život, ne znam gdje bih završila. Vjerojatno bih isto tako završila u nezdravom odnosu i nastavila taj niz. Tako da, s jedne strane, ta moja slabost postaje moja misija. To je ono što mi daje poticaj da promijenim mali dio svijeta u kojem se nalazim.“

S malom knedlom u grlu, gledam Melani i razmišljam o njenim riječima, njenom životu i planovima. Svijet u kojem živimo veliko je i slomljeno mjesto – ogroman nered. Takav nered popravljajući se isključivo korak po korak. Kad nas Bog pozove, ne smijemo stati na tome da nas je spasio. Svijet oko nas treba to spasenje. Melanina je priča divan primjer toga kako naša slomljenost postaje Božji svjetionik, ako mu dopustimo da svijetli kroz ono što nam je dao.

Razgovarala Ela Magda Džafić

U koga sam zagledana?

Fokus na Boga u oluji života

Kada gledam svoj tjedni ili mjesečni raspored, a mislim da bi se dobar dio vas složio sa mnom, čini mi se kao da gledam pravu oluju, uragan obaveza. Brinem se kako to sve izvršiti: 12 ljudi na masaži koji mi ispičaju svoje probleme i životne priče, muž i tri sina koji čekaju ručak kad dođem kući, vožnja do treninga, a zatim gužva na cestama, a još će se i večera trebati skuhati, muž želi da odemo na kavu, samo nas dvoje... Ono što se dogodi, vrijeme samo sklizne, ostaje nemir i pitanje jesam li sve stigla, jesam li zapravo radila što je trebalo? Nekad se stvarno osjećam kao da gubim tlo pod nogama, nesretna sam i nezadovoljna i tako umorna od svega, treba mi netko da mi dignu duh, da kaže: "OK je! Ja kontroliram stvari!"

U takvim se situacijama često sjetim Petra i njegovog hoda po vodi. Petar hoda po vodi usred oluje, hoda prema svom Gospodinu i doкле god gleda Isusa, Petar ne doživljava oluju kao oluju. On hoda uspravno i hrabro i stiže kamo je naumio. Tako je i sa mnom. Kada se oluje obaveza podignu, moj fokus treba ostati na Gospodinu, jer onda niti jedan val nema šanse da me potopi, obeshrabri ili makne s puta.

Kada sam usredotočena na Boga, sve što me okružuje i obaveze koje me očekuju u prepunom danu odlaze u drugi plan. Tada jasno mogu vidjeti da me Bog stvorio da moj život proslavi njega, ma što došlo na red na mom

rasporedu. Moja je svrha proslaviti Boga na poslu (za koji se on pobrinuo da me plaćaju), u odnosu s pacijentima i kolegama. I kad kuham i radim po kući, on se proslavlja. Pa čak i kad u miru sjedim i ne radim ništa jer sam premorena, on me zove na počinak u svoju prisutnost. Za sve što me čeka, Bog će dati snage. On otvara mogućnost gdje se vrata čine zatvorenima, on daje sposobnosti gdje se osjećam nedorasla zadaćama i ako mi ih je dao, pomoći će mi da to izvršim. Vjerujem da me ni oluje i uragani dnevnih obaveza neće srušiti jer će moj pogled biti upravljen na Gospodina.

Izazov za svakodnevni život

Ljudski je gledati životne oluje i usredotočiti se na njih, ali tada nema mira. Usredotočiti se na Boga je izazov. No to ne znači da trebamo tražiti neke nadzemaljske, duhovne stvari, nego jednostavno prihvatiti život kakav nam Bog daje i priznati da bez njega ne možemo činiti ništa. Kada nas pitaju, oni koji nas gledaju, kako stizemo sve što radimo, bez obzira jesmo li mlađi ili stariji, u mirovini ili u radnom odnosu, s djecom ili bez njih, udane ili ne, a da ne paničarimo i ne tonemo u depresije, možemo posvjedočiti da je „kvaka“ u tome u koga smo zagledane.

„A ja, prema Jahvi ja sam zagledan, čekam na Boga koji spasava, Bog moj mene će uslišati“ Mihej 7, 7.

Darja Juratović

Teologija debelog hlada

„Katkad mi treba samo da me netko zagrl i kaže mi: Uz tebe sam. Bit će sve ok. Evo ti čokolada i šest milijuna dolara.“ Ako ste blagoslovljeni posjedovanjem profila na nekoj od društvenih mreža, teško da ste mogli mimoići ovu „mudru izreku“ u nekom od šarenih formata. Što reći nego, amen! Evo vam broj tekućeg. A zagrljaje nosim veličinu 38, da malo jače stisnu...

Šalu na stranu, tko se god dosjetio te mak-sime i dao ju u tisak na majice i šalice, vjerojatno već ima spomenute milijune. Nije teško zamisliti zašto. Ljudi su kronično umorni i opterećeni. Tempo života je luđački, odnosi su često površni, iščašeni ili na autopilotu, mjeseci prerastaju plaće kao djeca tenisice, a sve to uz konstantnu buku glasova koji nam i šapću i viču „brže, više, bolje, ljepše, produktivnije, poželjnije, sretnije!“ i davno nakon što smo ugasili televizor. Da ne spominjem i one, još opasnije, moždane priljepke, zapečene svakom novom povredom počevši od tko zna kada, koji samo čekaju da nam izbiju radost iz pluća u trenutku nepažnje: „Nesposobna si! Vrijediš koliko radiš! Zasluži svoju vrijednost! Misliš da te netko stvarno voli?! Samo probaj nešto jače zeznut, baš da vidimo...“ (Govorim hipotetski, naravno. Pitam za prijateljicu.)

„Blagoslovljen čovjek koji se uzdaje u Jahvu i kome je Jahve uzdanje. Nalik je na stablo zasađeno uz vodu što korijenje pušta k potoku: ne mora se ničeg bojati kad dođe žega, na njemu uvijek zelenilo ostaje. U sušnoj godini brigu ne brine, ne prestaje donositi plod.“ (Jeremija 17, 7 – 8)

Kad god pročitam taj tekst, u meni utihne buka, odnekud kao da krene cvrkut ptica, a duša mi se zaval i u onu mrežu-ljuljačku. Zamislim mir i tišinu jednostavnog postojanja tog stabla koje stoji tu gdje je posađeno, vuče vodu o kojoj ovisi i ne opterećuje se što nije negdje drugdje. Zamislim divan hlad koji stvara i olakšanje i odmor koji doživljava svatko tko se zaustavi pod njegovom krošnjom. I zahvalna sam za sva lica i imena koja mi za to vrijeme prolaze mislima. U čijem sam hladu imala prilike boraviti tek u prolazu ili većinu svog života. Teško mi je precizno odrediti što je točno stvaralo taj „hlad“, ali čini mi se da je imalo neke veze s ljubavlju, radošću, mirom, strpljenjem, krotkošću, blagošću, dobrotom, vjernošću i samokontrolom koju su na različite načine pokazivali.

I razmišljam o Božjem pozivu meni da budem taj hlad svojoj okolini, tamo gdje jesam. I onaj dio mene, koji žudi za elaboriranim priručnicima od *deset koraka kako postići bilo što ikad*, upravo kreće razočarano njurgati jer mu je jasno, i prije nego što pita, da to neće ići tako. A Gospod ga zagrl i veličinom 38, da mu čašu vode i zamoli ga da se osvježi malo umjesto da „srce pijesak“.

„Ok, ok, neću reći da je ovo prvi korak od deset, ali evo ti pitanje za razmišljanje: Jesi li ikad doživjela da se netko umorio od toga da ga drugi pažljivo sluša i trudi se da ga čuje i doživi tamo gdje se nalazi?“

Mateja Magdalenić

Koliko se puta moram obratiti?

Moj muž ima priču da se morao obratiti dva puta prije nego su ga u crkvi shvatili ozbiljno i dopustili mu da se krsti. I moja je priča slična. No danas ne želim pričati o teškim iskušenjima djece rođene u kršćanskim obiteljima.

Oduvijek (još iz vremena apostola Pavla i prvih misija) je bilo ljudi koji bi dolazili u zajednice i objašnjavali vjernicima da njihovo obraćenje ne valja i da moraju imati novo iskustvo, novo priznanje, a ponegdje čak i novo krštenje: jer s prvim nešto sigurno nije u redu! Sjećam se kad je jedan dugogodišnji brat i propovjednik izjavio da se tek sad (nakon četrdesetak godina u službi) stvarno obratio pa da bismo i mi svi drugi trebali slijediti njegov primjer. Od onda se još koji puta „obratio“, pa bismo i to trebali svi slijediti...

Takve priče dobro prolaze među vjernicima. Opet bujaju pokreti koji objašnjavaju da se nismo dovoljno i dobro obratili, nego da nam treba još i ovo i ono. Mi, prihvaćajući tu igru, stvaramo bojno polje dokazujući braći i sestrama u crkvi (!) kako im treba baš to novo. Nekad su ti pokreti inspirirani nadnaravnim „duhovnim“ iskustvima, nekad pak samo, kao Posljednja reformacija, teološkim mozgalicama na bazi legalizma, no svima je zajedničko da nebiblijski vjeruju kako su ljudi sami kovači svojega spasenja! I svima je zajedničko da potencijale crkve za evangelizaciju rasipaju na svađe i prepirke.

Pisac Poslanice Hebrejima o tome razmišlja kad svoje čitatelje upućuje jedino na Krista. Krist je veći od svega što bi čovjek mogao smisliti i učiniti – veći od anđela, donositelja Božje riječi ljudima, i veći od Mojsija, davatelja zakona, koji je samo „rob“ u Božjoj kući. Isus je „Sin“ i sve je njegovo. Prihvatiti njega i njegovo djelo u vjeri, znači ući u Božji „Počinak“. Počinak je zapravo riječ za obraćenje. Stvar je tako jednostavna, Bog je prvi ljubio nas i sve je učinio za naše spasenje. Možemo se opustiti. Zato: „Pristupajmo s pouzdanjem prijestolju milosti da primimo milost za pravodobnu pomoć“ (Hebr. 4,16).

No, ovo se kosi s grešnom ljudskom naravi, koja bi uvijek nekako bila sama „kovač svoje sreće“. Nasuprot njoj je činjenica: svaki je dio Božjega spasenja milost – bilo ulazak, bilo ostanak u njemu. Bog ne ovisi o našim spoznajnim kapacitetima. On nas uzima nezrele kakvi jesmo. Poreći svoje nezrele kršćanske početke jednako je kao opaliti pljusk Kristu i križu. Jer i tada, u našoj mladosti i ograničenosti (kao da smo sad bolji!) on nas je već spasio, jer nas ljubi.

I iskustva i napredak u životu kršćanina samo su dio Božje milosti koja je počela nezrelim, prvim priznanjem Krista. Time smo ušli u Kristov Počinak. Počinak znači da smijemo prestati preispitivati svoje spasenje i možemo se okrenuti potencijalima za rast i napredak, kakve pruža tek njegova blizina i Počinak.

Ksenija Magda

Poziv na konferenciju:

Rio de Janeiro, Brazil

Gdje svakako trebaš biti 17. – 20. 7. 2020. je: Rio de Janeiro, Brazil! Rio Centro – konvencijski centar. I to na globalnoj konferenciji voditeljica baptističkog ženskog rada.

Zašto?

Iskoristit ćeš svoj godišnji da odmoriš dušu, duh i tijelo na jedan poseban način.

Vidjet ćeš Rio de Janeiro i toplinu Brazila, a posebno njegovih kršćana.

Možeš sudjelovati na brojnim događajima, osjetiti i okustiti druge kontinente i doživjeti kako oni slave Boga na svoj način. To je stvarno zanimljivo!

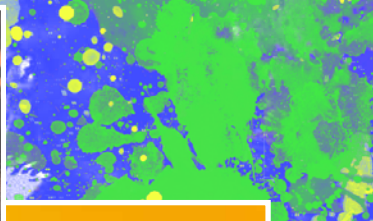
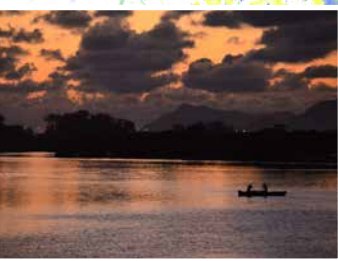
Pridružiti ćeš se trima tisućama drugih žena iz cijeloga svijeta kojima je snaga i usmjerenje Krist! Možeš steći nove prijateljice i proširiti vidike za svoj kršćanski život i napredak i, najbolje, bit ćeš pokrenuta da te nove

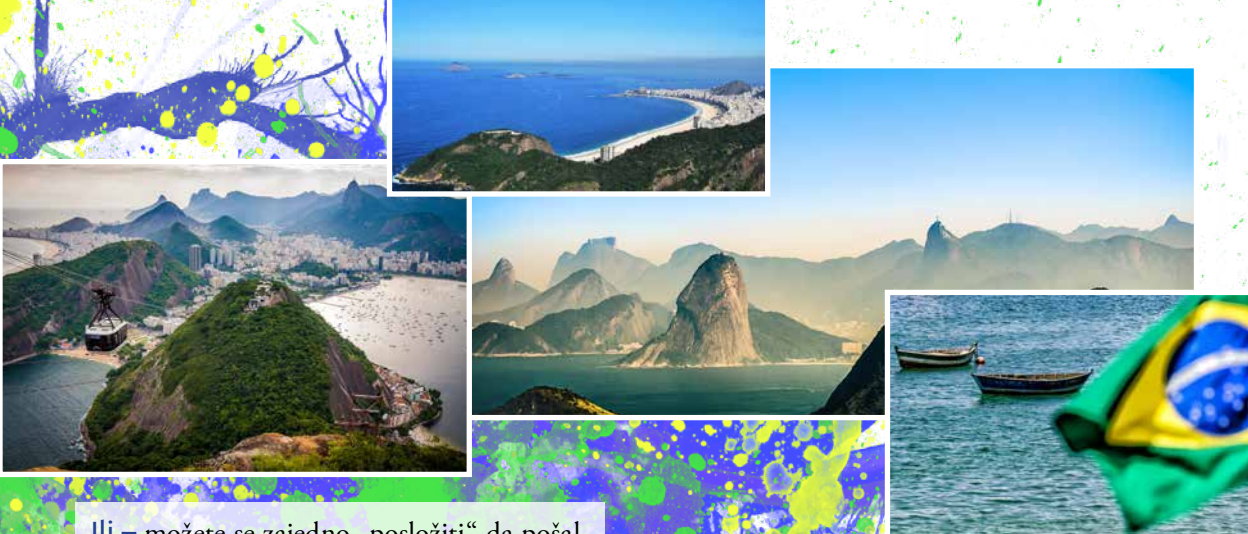
spoznaje pretočiš u stvarnost u svom mjestu! Promjene, i to velike, su moguće! Kad baptističke žene dolaze zajedno Bog stvara uvjete za svoj mir u svijetu za sve ljude! To nije tek slogan, nego prava istina.

I onda još možeš produljiti svoj boravak i biti sudionicom na *2020 Celebration!* kongresa Svjetskog baptističkog saveza. Na tom se događaju očekuje 9000 sudionika.

Da, razumijem, to nije mali korak (zapravo se na prvu čini nemogućim) – ali je vremena dovoljno da se „presložiš“ i „posložiš“! Vjeruj, svaki će napor biti posebno nagrađen blagoslovima. Gdje je volje, rekao je njemački književnik Goethe, ima i puta!

Dakle, možeš donijeti vlastitu odluku i posložiti se da ideš.

Ili – možete se zajedno „posložiti“ da pošaljete neku, posebno mladu, ženu na taj događaj! (Cilj je organizatora da 50 % sudionica budu mlade „buduće“ voditeljice ženskog rada.) To je mjesto gdje se rađaju vizije.

Ili – ako sami ne možete ići, možete poslati svoj doprinos za nečiji odlazak u Rio, na blagajnu Ženskog rada. Trenutno tražimo 5 stipendija jer želimo na konferenciju poslati hrvatski tim koji je odabran voditi slavljenje! SVI su prilozi dobrodošli. Ne zaboravi naznaku: „za hrvatske stipendije“
Provjeri stranicu BWA Women's Department o tome kako se možeš uključiti u taj globalni pokret – pa i ako ne možeš osobno doći u Rio!

Otvoren je natječaj:

WE-talks: Traže se mali videi, od 7 do 10 minuta, o tvom iskustvu Isusovog života u tvom životu, u životu osobe koju poznaješ, u organizaciji i njenom djelovanju. Najbolji videi bit će nagrađeni osobnom prezentacijom na konferenciji u Riu! Drugi će se moći vidjeti na stranici i u dodatnom programu konferencije.

Da budemo zastupljene sve!

Svaki 5 godina događa se ovaj susret baptističkih žena i tada gledamo da svi savezi budu predstavljeni. Od 2500 žena koje očekujemo u Riu, 216 trebale bi biti predstavnice nacionalnih saveza iz 130 zemalja svijeta. Ako nam želiš pomoći u misiji da doista svi budu zastupljeni, pomози nam u financiranju 216 stipendija za Rio svojim dobrovoljnim prilogom (Jedna puna stipendija košta oko 2000 Eura). Svoj doprinos isto možeš poslati na blagajnu Ženskog rada s naznakom: „Da sve budu zastupljene.“

I ne na kraju: osobna bi mi radost bila da u Riu, kad odstupam s mjesta predsjednice Svjetskog saveza baptističkih žena, bude i dobar broj mojih hrvatskih sestara da podijelimo radost pet godina službe. Pozdravljam vas na brazilski:

Ksenija Magda

Norma Semi

Opasna žena

Ova je žena opasna. Opasna je za sile pakla. Njezino je ime Norma Semi i kada ona počne moliti, demoni bježe. Ozbiljno, kada ona moli, osjećam potrebu staviti sigurnosni pojas jer je sila autoriteta tako jaka.

Ona je osoba božanske snage i autoriteta, koji se rijetko vide. Ta je činjenica još više zadivljujuća kada uzmete u obzir da živi u zemlji gdje se ženama ne daje ni snaga ni autoritet. Norma živi u Papui Novoj Gvineji (PNG), jednoj od najopasnijih zemalja na svijetu ako ste žena. Prema izvještaju World Report iz 2016. godine, službena stopa silovanja i nasilja nad ženama u Papui Novoj Gvineji je 70 %. Kada sam razgovarala s pastorima na terenu, rekli su da bi točnija brojka zapravo bila 90 %.

Na ženskoj baptističkoj konferenciji u Papui, čula sam strahovite priče o nasilju i strašnom mučenju žena koje često čine njihovi muževi. Ali ono što je bitnije, čula sam priče o oporavku, priče o oprostima i priče o ženama osnaženim Duhom Svetim.

Te nevjerojatne žene okupile su se pod vodstvom Norme Semi, predsjednice baptističkih

žena Papue Nove Gvineje. Normino vodstvo inspirativno je zato što se ona nosi s jednakim količinama poniznosti i autoriteta. Kada se nađe sa ženama koje vodi ona sluša, zaista sluša. Zatim se moli i promišlja o stvarima božanskom mudrosti. Kada donese odluke, one su donesene s uvjerenjem i autoritetom.

**Normin je moto
– Još jedan!**

Norma se ne brine strastveno samo za žene svojeg naroda, već jednako tako i za svaku pojedinu ženu. Norma i suprug, kapelan na policijskoj akademiji, imaju jedan moto – JOŠ JE-DAN! Još jedan život za Kraljevstvo, još jedan spašen život.

Norma taj moto izražava i kroz stvaranje nečega što naziva svojom bebom. Ona je „rodila“ žensku grupu za proučavanje Biblije u selu Abau. Do tog mjesta, u kojem živi oko 500 ljudi, Norma mora voziti šest sati vrlo neudobnog puta. Njezina je crkva u tom selu započela novu misijsku stanicu prije manje od godinu dana i ona sada broji 55 članova. Vjeruju kako će uskoro izgraditi crkvenu zgradu i dom za pastora.

Unutar te crkve, Norma je započela grupu za biblijsko proučavanje. To je grupa gdje žene

mogu učiti o Isusu i približiti mu se. Već se 18 žena svaki tjedan nalaze na toj grupi, koja uključuje i rad na pismenosti jer bez tih vještina i znanja neke od žena ne bi ni mogle čitati svoje Biblije.

Pismenost je oružje kojim Norma naoružava žene

Loša stopa pismenosti samo je jedan način na koje su žene na gubitku u Papui Novoj Gvineji. Samo je malo preko 50 % žena Papue Nove Gvineje pismeno, dok istraživanja pokazuju da su nepismene žene ranjivije i izložnije nasilju. Pismenost za ženu znači da može čitati o svojim zakonskim i ljudskim pravima. Pismenost za ženu znači da može dobiti obrazovanje. Pismenost znači da se ženu ne može prevariti u trgovini. Pismenost je oružje kojim Norma želi naoružati svoje žene. „Uistinu je živa i djelotvorna riječ Božja. Ona je oštija od svakoga dvosjeklog mača i prodire do rastavljanja duše i duha, zglobova i moždine“ Hebrejima 4, 12.

Najvažnije od svega, pismenost znači da žene mogu čitati svoje Biblije i razumjeti Istinu. Istinu da nema sile na zemlji ili u paklu koja se može suprotstaviti Božjoj sili. To nije teologija u Papui Novoj Gvineji, to može biti pitanje života ili smrti za žene tamo. Čarobnjaštvo i vraćanje uobičajene su prakse u Papui Novoj Gvineji, posebno u planinama. Čarobnjaštvo

i vraćanje vrlo su živi u Papui. Posljedice tih praksi razorne su za žene. U nekim se selima smrti stanovnika ne smatraju rezultatom slučaja ili bolesti, već kletvom vještica. Obično će se najranjiviju ženu u selu optužiti da je vještica i živu će ju spaliti. To nije povijest, to se događa sada u 2018. godini!

„Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima“ (Efežanima 6, 12). Kršćanke u Papui Novoj Gvineji u opasnoj su borbi protiv zla, nasilja i nepravde, a Norma je jedna moćna žena Božja koja predvodi tu borbu. Ona se bori za jednu po jednu dušu. Ona se bori za jednu po jednu ženu.

Elissa Macpherson

*Tekst s dopuštenjem preuzet sa:
<https://biggodbigworldbiglife.blog/2018/01/17/a-dangerous-woman/>;
objavljen 17. siječnja 2018.
Prijevod: Speranca Tomin*

Drugačiji pojas za spašavanje

Zovem se Lidija Yetgang Pelik, rođena Kedmenec, živim i radim u Parizu. Udana sam za Patricka i imamo sina Stephana. Zvuči idilično, zar ne? Nije uvijek bilo tako. Želim s vama podijeliti kako sam naučila da je Bog tu za one koji ga zazovu.

Roditelji su imali vjeru koja premješta brda

Moja priča počinje 10. listopada 1987. Rođena sam u obitelji vjernih roditelja i već se od početka činilo kao da je Božji prst, tada još nevidljiv mojim očima, nada mnom. Zbog nedostatka kisika tijekom poroda na vakuum, moj je mozak nastradao i liječnici su bili jako skeptični u vezi moje motorike. Po njihovom sam mišljenju trebala ostati invalid, u kolici-ma do kraja života. Moji su roditelji imali vjeru koja je brda premještala i s cijelom su crkvom molili Boga za izlječenje, za čudo! Svaki me tjedan majka vodila na vježbe u bolnicu i molila svim svojim srcem da Bog spusti svoju ruku na mene. S 9 mjeseci još nisam ni sjedila. Činilo se beznadno. A onda, jednog dana, majka je dobila mir u molitvi. Znala je da je Bog učinio čudo. Nije znala kako, ali je znala da će sve biti u redu. Nakon toga, sve je išlo jako brzo. Snimke mozga pokazale su aktivnost na području motorike, područje koje je do tada bilo mrtvo. Liječnici nisu znali objasniti, ali moji su roditelji mogli svjedočiti o Božjem čudu u mom životu. S 11 sam mjeseci protrčala.

Bez tla pod nogama, sjetila sam se nečega što sam čula u crkvi

Odrastala sam okružena vjerom i mogla sam čuti koliko me Bog ljubi i da je umro za mene. Za dijete od 7 godina to još nije imalo sav svoj smisao, ali sljedeći je događaj uzdrmao moje srce. Bilo je ljeto i roditelji su me pustili na dječji ljetni kamp u Orahovici. Na oduševljenje svih, s grupom smo išli na kupanje na jezero. Nisam još znala plivati i nosila sam narukvice za kupanje. Kao svako dijete, izmišljala sam igre u vodi i počela se dodavati narukvicama s jednim prijateljem. U jednom trenutku krenula sam za njim u dublju vodu i izgubila tlo pod nogama. Uzaludno sam pokušavala vikati u pomoć! Voda je stalno ulazila u moja usta i ja sam bespomoćno tonula. U tom mi je trenutku kroz glavu prošlo ono što sam jednom čula u crkvi: ako tko zazove ime Isus, spasit će se! Viknula sam u sebi: Isuse, spasi me! U tom se trenutku tlo stvorilo pod mojim nogama i ja sam izronila iz vode. Nikome nisam ispričala taj događaj jer nisam znala hoće li mi vjerovati. Te sam večeri svoj život predala Kristu sa spoznajom da nikada nitko neće bolje brinuti o meni od njega.

Tijekom života sam doživjela mnoge duhovne borbe, ali ono što sam naučila, dok sam kao dijete bespomoćno tonula, uvijek je ostalo sa mnom i pokazalo se istinitim. Svemoćno ime Isus daje snagu i moć, svima koji ga zazovu, on će odgovoriti.

Lidija Yetgang Pelik

Otac moj nebeski zna

Uviše su se razdoblja mog života neki kršćani pokazali kao oaza mira u nemirnom vremenu. Jedna takva obitelj ostala mi je još uvijek u jako dobrom sjećanju.

Dok sam bila u srednjoj školi i razmišljala o fakultetu, nikad nisam željela ići u Zagreb. Ali, kako se to inače dogodi, sve je išlo tome da sam na kraju završila u Zagrebu. Tijekom tih studentskih dana počela sam ići u novu crkvu u Radićevoj, obnovila neka stara dobra prijateljstva i započela nova. Činilo se kao da je sve počelo sjedati na svoje mjesto. No, sve je to imalo i drugu stranu. Činjenica da živite u drugom gradu, daleko od doma, udari baš onda kada vam najmanje treba, kada se razbolite, a nema roditelja koji vas vole i kojima možete otrčati, obitelji koju možete tražiti za pomoć oko problema koje ne možete riješiti. Tada shvatite da ste daleko od doma, od svoje oaze mira. Barem sam tako mislila.

Nekoliko godina prije mog dolaska u Zagreb na studij, upoznala sam jednu *Purgericu* (kako smo mi Osječani to voljeli reći), Mateju, na kršćanskom kampu za tinejdžere na Činti. Bila je malo drugačija od drugih, povučena. Nije baš bila u centru pažnje, ali bila je nekako vesela i otvorena. Zbog *uvrnutog* smisla za humor, brzo smo se *skužile* te kroz godine nastavile družiti. Nisam imala pojma da će ona biti moja ključna osoba. Ključnim bih osobama nazvala one ljude koji su uvijek negdje blizu (ili daleko), djeluju na nas a da često niti ne primijetimo. Uvijek su tu da nam pruže ruku ili podmetnu

leđa kad više ne možemo ili ne znamo kako dalje. Kad sam došla u Zagreb, Mateja je bila ta osoba za mene. Uz nju sam se osjećala kao da je mali dio doma uvijek sa mnom.

Bili su moja zamjenska obitelj

Ali to nije bilo sve. Nije samo bila tu za mene, nego me uvela u svoj dom. Bezbrojni nedjeljni ručkovi, s pravom domaćom hranom, sve su što studentu treba. Teta Renata i striček Dražen, Alen i Vedran, gotovo su svake nedjelje napravili mjesta u svojoj maloj kuhinji kako bi me nahranili piletinom, njokima i zeljem i brojnim drugim delicijama, i tako iz nedjelje u nedjelju. Osim Mateje, koja je već dugo bila moja sestra, dobila sam i cijelu obitelj, zamjenske roditelje i zamjensku braću. Moja zamjenska majka, osim što me hranila, kuhala je i sirupe za kašalj, masirala, vodila u bolnicu. Dobila sam ono što sam mislila da je nemoguće, dom daleko od doma.

Divno je osloniti se na Oca koji zna što nam treba i prije nego to molimo. Kad moramo otići negdje gdje nipošto ne želimo i kad umjesto velikog strašnog grada, dobijemo dom i zamjensku obitelj, tada možemo shvatiti koliko nas naš nebeski Otac voli.

Tamara Parnham

Čitateljice pitaju

Drage čitateljice i čitatelji, prema odgovorima na anketu (i nekim našim davnim promišljanjima), odlučili smo uvesti novu rubriku u naš Bilten, rubriku "Čitateljice pitaju". Želimo stvoriti mjesto gdje vi možete postaviti pitanja koja vas zanimaju, muče ili želite čuti stručno mišljenje iz bilo kojeg područja života, a mi ćemo se pobrinuti pronaći struč-

nu osobu koja će dati odgovor na to pitanje. Budite slobodni svoja pitanja poslati na email adresu uredništva: srceзамisiju@gmail.com ili adresu urednice: Speranca Tomin, Strossmayrova 105 a, 31000 Osijek. Čekamo vaša pitanja, a za prvi put, evo jednog teološko-kulturološkog pitanja na koje je odgovor dala teologinja Ksenija Magda.

Čitateljice pitaju: Što ćemo sa Svetim Nikolom?

Nema teoloških razloga da se u baptističkim crkvama slavi sveti Nikola, slavi se jedino Bog, no ima dobrih razloga zašto bi i baptistička djeca trebala dobivati poklončiće u čizmice na dan posvećen sjećanju na tog čovjeka.

Nikola od Mire u Maloj Aziji, živio je davno prije kršćanskih raskola i različitih denominacija, na prijelazu iz trećeg u četvrto stoljeće. Rođen je u bogatoj obitelji, a to je bogatstvo naslijedio u svojoj 19. godini. Već kao mladić smatrao je da bi to mnogo bolje došlo crkvi pa je bogatstvo dao biskupu da se iskoristi za pomoć potrebitima. I povijest i legende mnogo govore o velikodušnosti toga čovjeka. I sam je često pomagao, nekad i tako da je prosio kako bi dodatno pomagao nemoćnima. Navodno je volio iznenaditi, posebno djecu, tako što im je u cipelu stavljao novčić. Umro je navodno 6. 12. 343. godine, a u sjećanje na njegov primjer dobročinstava djeca se darivaju, naravno, kad ulašte čizmice i stave ih na prozor navečer 5. 12. svake godine.

Nesebična velikodušnost pokreće svijet

Biblija govori da se trebamo sjećati svojih starješina i nasljedovati njihovu vjeru. U crkvenoj

povijesti ima dosta takvih primjera i šteta je što ih se slabo sjećamo zbog nekog duhovnog ponosa ili čak navodne pravovjernosti. Zašto ih ne iskoristiti da pomognemo djeci steći prave vrijednosti? Iako biblijski nema smisla „slaviti“ nekog sveca, tj. moliti mu se ili tražiti njegovu pomoć, ima puno smisla koristiti svaku priliku da svoju djecu obrađujemo dok ih ujedno podsjećamo na velikodušnost zbog koje svijet ide naprijed. Jer, pita Isus: „Što dobro činite, ako uzvraćate dobro dobrime?“ Zapravo ništa. Uzvratanje dobročinstava ništa ne pokreće. To se zove ekonomija. Tek davanje, koje dolazi bez povoda, dragovoljno i iz čiste ljubavi, ono mijenja svijet i ljude. Neki ljudi, pa i čovjek kojega se sjećamo kao svetog Nikole, primjer su toga i potiču nas na oponašanje.

Što se djece tiče, nakon četvero vlastitih, mogu reći, prosinac je svojim malim tradicijama mjesec idealnih prilika za učenje velikih kršćanskih istina. Male priče, poput ove o svetom Nikoli i njegovim darovima, itekako mogu pomoći da stvorimo vezu s našom djecom i pričamo im o Isusovoj ljubavi i što ljubav sve može pokrenuti. Na primjer, za Božić ćemo slaviti Isusov rođendan – ali taj je rođendan zapravo jako čudan, jer umjesto da mi Isusu donosimo darove, on svojim rođenjem dono-

si izvanredan dar za sve ljude: spasenje svijeta. Sveti Nikola razumio je Isusov primjer i činio što je mogao da ljudima pokaže makar malo te milosti kroz svoje darove.

Nikola u paru s Krampusom

U srednjem se vijeku nekad Nikoli na ovim našim prostorima pridružio i Krampus i time stvar učinio kompliciranom. Nikola više ne donosi darove velikodušno i po milosti, nego po zaslugama. Tko nije dobar dobije šibu, a moguće ga Krampus odnese u svojoj torbi. U svojoj sam službi povremeno nailazila na roditelje koji su smatrali da njihova djeca „ne zaslužuju“ dar od Svetog Nikole jer nisu bila dobra! Ja bih rekla da se šibama možemo šaliti s odraslima, ali ne i s djecom. Strašno je kad ih učimo da se ljubav mora zaslužiti dobrotom. Ljubav se ne zaslužuje (što bi uopće značio taj termin „dobrota“ s obzirom na djecu i roditelje?). Ljubav, ona roditeljska, treba biti bezuvjetna i takvi bi trebali biti i darovi.

Tradicije nisu loše po sebi, zato što su tradicije. Tradicije često imaju smisla jer su

nastale kao didaktička pomoć za prenošenje važnih informacija, pa i onih o vjeri. No, moramo preispitivati sve tradicije, jer katkad one ipak prenose i ljudska pogrešna shvaćanja. Na primjer, Krampus narušava sjećanja na Nikolu i bezuvjetnu Božju ljubav i milost. Nikola je radosno dijelio i pomagao ljudima iz te ljubavi, a ne zato što su oni to zaslužili nekom svojom posebnom dobrotom.

To je poruka koja je biblijska i korisna za našu djecu. A darovi u čizmici na neko tmurno prosinačko jutro, samo je u dječjim srcima mogu podcrtati. Brzo će oni shvatiti da su mama i tata „sveti Nikola“ i razumjet će njihovu bezuvjetnu ljubav i milost u tom malom činu. To je važan korak i da se stekne povjerenje u milosrdnoga Boga. Činjenica je da nitko od nas nije dovoljno dobar da bi mogao živjeti iz zasluga. Hvala Bogu na divnoj, nenadanoj, nezasluženoj milosti u Kristu!

*Odgovorila doc. dr. sc. Ksenija Magda,
profesorica biblijske teologije*

Ručak za žene u Zadru

Zadarske su sestre uvidjele potrebu za čvršćim zajedništvom i međusobnom podrškom te su iz tog razloga organizirale prvi subotnji Ručak za žene. Tako su se 3. ožujka 2018. sastale i ugostile sestre iz evanđeoske crkve Bethesda i dvije govornice Sandru Sharp i Lidiju Edelsinki, koje su predstavile svoj rad i program. Sandra nas je prekrasnim govorom "Raširiti krila" ohrabrila kako prepoznati svoj poziv i kako činiti djela ljubavi kako bismo služile u svijetu, sve uz naglasak na međusobnoj podršci. Lidijina se tema misaono nadovezala na prethodnu te smo promišljale o tome kako donijeti nadu ženama svih generacija diljem svijeta. Kroz konkretne primjere programa "Žene pune nade" prepoznale smo zajedništvo sa svim ženama svijeta. Nakon molitve, slavljenja i predavanja, sve su sestre zajedno ručale, upoznavale se i, izmjenjujući svoja iskustva, planirale nova događanja.

Rebeka Petrov

S Bogom kroz pustinju

Od 18. do 22. travnja 2018. u Life centru u Crikvenici, održao se 7. susret "Vrijeme s Biblijom", kojem je prisustvovalo 80-ak ljudi. Predavačica je bila sestra Karin Rudies iz Njemačke. I ove je godine Virtemberški Kristov savez iz Njemačke sudjelovao u sufinanciranju ovog seminara pa je za sudionike to bila idealna

prilika za nezaboravne dane zajedništva u proučavanju Biblije, ali i zajedništva s braćom i sestrama iz Hrvatske, Slovenije, Austrije, Njemačke i SAD-a.

Tema susreta bila je "S Bogom kroz pustinju", a sestra Karin vrlo je temeljito

izlagala i tumačila tekstove iz knjige Brojeva. Prisutni su bili potaknuti promisliti o Božjoj svetosti i vjernosti, o dobrobiti njegovih zapovjedi, ali i o ljudskoj prevrtljivosti, nepouzdanosti, nevjerstvu. U proučavanju Božje Riječi bili smo izazvani na iskorak, na promjenu ponašanja, na ozbiljnost u slijedenju Isusa koji se odrekao svoje slave da bi nam pokazao svoju bezgraničnu, bezuvjetnu ljubav i milost; da bi nam pokazao tko je i kakav je Otac nebeski. Na primjeru iz Svetog Pisma, vidjeli smo kako Bog milostivo oprašta grijeh, ali posljedice grijeha, često, nažalost, snose ljudi oko nas ili ljudi koji žive nakon nas. Grijeh pojedinca uvijek se odražava na zajednicu i to nas ozbiljno opominje.

Svako jutro, prije obaveznog programa, održavao se kratak molitveni susret, a navečer je bilo prilike za sv-

jedočanstva kako Gospodin djeluje u nama i po nama u našem vremenu i u našim okolnostima.

Svečanost večere Gospodnje predvodio je Peter Mayer, vjerni u službi sviranja bili su Zdenko, David i Slavko, Jovica Šućura brinuo je o tehni-

ci, a Vesna Jekić prevodila je predavanja.

Nakon dana provedenih u toplom i srdačnom zajedništvu, razišli smo se ohrabreni znajući da je on Emanuel, Bog s nama. U pustinjama našeg života on nas sigurno vodi, želi da mu budemo vjerni, da se oslonimo na njegova obećanja jer on drži svoju riječ za sva vremena.

Edita Turinski

Doručak za žene u Čakovcu

„Puno više od slike u ogledalu“ bila je tema još jednog Doručka za žene održanog 17. ožujka u Čakovcu. Pred oko dvjesto pedeset okupljenih žena, Sandra Sharp, voditeljica programa *Raširiti krila*, govorila je kako kontinuirano raditi na sebi i razvijati zdravu sliku o sebi i drugima. Neke od točaka s predavanja bile su: da biti autentična ne znači biti

drugačija od drugih, već otpustiti očekivanja drugih o tome kakve trebamo biti, prihvatiti

sebe kao jedinstvenu Božju kreaciju sa svim svojim jakostima i razvijati svoje slabije strane, da je naše tijelo precizan mehanizam koji trebamo cijeniti i brinuti o njemu te da trebamo znati svoju vrijednost u Kristu i ne tražiti od drugih potvrdu za to ili svoju vrijednost pokušati zaslužiti negdje drugdje.

Sestra Karmen Horvat podijelila je s nama priču o Bogu koji je silno djelovao u njezinom životu. Ohrabrenje, utjeha i snaga, kroz mnoge situacije u njezinom životu, uvijek su se našle samo u Bogu.

Program su upotpunili glazbeni prilozi zbora Doručka za žene, okupljenog posebno za ovu prigodu pod dirigentskom palicom Petre Horvat.

Nakon svakog Doručka, organizatorice su ponudile zanimljive sadržaje za nastavak druženja i bolje upoznavanje. Ovog puta bio je to izlet na Ivančicu (21. travnja) i tečaj *Raširiti krila* kojim se tema s predavanja produbila kroz priručnik i pomoć voditeljica po grupama.

Martina Kovačević

Doručak za žene u Karlovcu

U Karlovcu je u Domu HV Zrinski 17. ožujka 2018. održan 10. doručak za žene. To je peta godina održavanja Doručka za žene u Karlovcu. Svake godine, u proljeće i u jesen, karlovačke se žene okupljaju na malo drugačijem doručku koji organizira kršćanska interkonfesionalna organizacija Udruga Doručak za žene Hrvatska.

Tema ovog susreta bila je "Novac – naša stvarnost i svakidašnjica", a predavačica je bila ekonomistica Biljana Malović. S obzirom na to da je svaki Doručak za žene prilika da neka od žena podijeli svoju životnu priču sa sudionicama, tako je bilo i ovog puta. Svoje je svjedočanstvo podijelila Karlovačanka Lidija Lepen Petojević, vlasnica parfumerije.

Ovo ležerno druženje osmišljeno je kako bi se žene opustile od svojih svakodnevnih briga i obaveza te osnažile i naučile nešto korisno. Organizatorice su zadovoljne posjećenošću svih dosadašnjih susreta jer na svako dođe i do 150 žena iz Karlovca, Duge Rese i okolice. Velik odaziv potvrđuje koliko su ženama ovakva druženja potrebna.

Robertina Čuhnilić

Raširi krila u Karlovcu

U Karlovcu i Dugoj Resi prošle se godine započelo s programom Raširi krila – program životnih vještina za žene. U organizaciji udruge Doručak

za žene, program prati desetak žena pod vodstvom osposobljenih voditeljica. Kroz šest životnih načela program pruža jedinstvenu priliku boljeg upoznavanja sebe te vodi ka ostvarivanju željenog životnog smjera. Kroz razgovor u malim grupama, upitnike te interakcijske aktivnosti, žene se međusobno ohrabruju i potiču da otkriju i koriste svoje potencijale te ostvare ono za što su stvorene. Propitivanjem životnog temelja žene se, uz osobna svjedočanstva o vjeri i osobnom odnosu s Bogom, potiče da razmisle o postavljanju Boga svojim životnim temeljem.

"Nalazim se na prekretnici života tako da je ovaj seminar došao kao naručen. U grupi i pod vodstvom drugih žena, iznova otkrivam tko sam ja, zašto sam ovdje, kamo idem i kako ću tamo stići. Kroz čitanje i rješavanje zadataka, međusobno dijeljenje iskustava i međusobnu podršku, širim svoja krila i idem stazom koja je preda mnom", izjavila je Nikolina Kubica, sudionica programa iz Karlovca.

Uz ugodno druženje, kolače i dijeljenje životnih priča, životnih uspona i padova, stvaraju se nova prijateljstva i produbljuju već ustaljeni odnosi.

Sonja Rozner

Financijsko izvješće Ženskog rada

UPLATITELJ/ISPLATITELJ	PROJEKTI						SVEUKUPNO
	BILTEN	KOTIZACIJA ŽR	OKČ	2 KN KLUB	DAN MOLITVE	FOND SOLIDARNOSTI	
Saldo od 27.02.2018.	-1,963.25	13,197.57	3,928.96	5,015.00	25,434.00	20,230.10	65,842.38
PRILJEVI							
BC DARUVAR	300.00	200.00					500.00
BC PAKRAC	400.00						400.00
BC RIJEKA	150.00			300.00			450.00
Namjenska sredstva							
Uplate za OKČ od učesnika kampa			12,230.00				12,230.00
Pasivana kamata banke		0.93					0.93
UKUPNO PRILJEVI:	850.00	200.93	12,230.00	300.00	0.00	0.00	13,580.93
ODLJEVI							
Donacije ŽR za projekte						-1,200.00	-1,200.00
Doprinos EBWU za Dan molitve					-7,440.00		-7,440.00
Troškovi platnog prometa banke		-263.26					-263.26
UKUPNO ODLJEVI:	0.00	-263.26	0.00	0.00	-7,440.00	-1,200.00	-8,903.26
SALDO FONDA na dan 16.5.2018.	-1,113.25	13,135.24	16,158.96	5,315.00	17,994.00	19,030.10	70,520.05

Izvješće pripremila: Sandra Bičanić

Napomena:

U prošlom fin. izvještaju naznačena je uplata od 600,00 kn kao doprinos za Bilten od BC Petrinje. Poziv na broj je bio pogrešan, te se naknadno ustanovilo da se radi o prilogu sestara iz BC Bačuga, kojima zahvaljujemo na doprinosu.

Uplate možete izvršiti na:

Savez baptističkih crkava u RH, Radićeva 30, Zagreb.
IBAN: HR87 2484 0081 1064 1890 4
Kod uplata molimo u pozivu na broj naznačiti svrhu uplate kao i poštanski broj područja s kojeg se uplata vrši.
Npr. za uplatu iz Splita za Bilten, poziv na broj je 201-21000

pozivi na broj:	101-xxxxx	kotizacija	201-xxxxx	Bilten
	(xxxxx je poštanski broj)		203-xxxxx	OK Činta
	102-xxxxx	2kn klub	204-xxxxx	Fond solidarnosti
	103-xxxxx	Dan molitve		

Gljive

U ovom bih tekstu spomenula još jednu vrstu hrane koju nam je dao Gospodin Bog. To su znane nam gljive bukovača i vrganj. Osobno volim i jednu i drugu vrstu gljiva, ali najpoznatije, najboljeg okusa i za prehranu najvažnije vrste su proljetni i ljetni vrganj.

Hranjiva vrijednost vrganja

Svježi vrganj sadrži 90 % vode, bjelančevine, ugljikohidrate i masti. Zbog vrlo malo masti i ugljikohidrata, koje uglavnom čine nezasićene masne kiseline, vrganj ima nisku kalorijsku vrijednost, nešto više kalorija ima sušeni vrganj. Bjelančevine u svježim gljivama sadrže sve esencijalne aminokiseline.

Bukovača

Bukovača nije samo ukusna, već je i hranjiva gljiva. Sadrži 85 % vode, a ostalo su bjelančevine. Bjelančevine u bukovači sadrže gotovo sve esencijalne aminokiseline koje su po svom sastavu vrlo slične životinjskim. Sadrži malo vitamina B, C, D, K, složene ugljikohidrate i polisaharid. Polisaharid u bukovači je beta-glukan od kojeg dolaze ljekovita svojstva bukovača. Istraživanja su pokazala da beta-glukan smanjuje kolesterol i trigliceride u krvi, pospješuje cirkulaciju, potiče probavu, opušta mišiće.

Obje vrste gljiva imaju slične karakteristike i djeluju slično na naš organizam. Vrganj sadrži

i rijetku antibiotsku tvar koja sprečava rast i razvoj nekih patogenih bakterija u crijevima. Alkoholna tinktura od sirovog vrganja pomaže protiv glavobolje, nesanice i nervoze.

Korištenje gljiva

Gljive možemo jesti svježe, osušene i u prahu, no preporučam oprez kod branja gljiva. Kako sam naučila od jedne vrsne sakupljačice gljiva – beremo samo gljive koje poznajemo.

Bukovače ili vrganj u tijestu od piva

200 g gljiva (po vašem odabiru),
2 do 3 žlice svježeg začinskog bilja,
sol i papar

Tijesto:

1 bjelanjak,
90 g brašna,
2 čaše piva,
sol,
ulje za prženje

Gljive začiniti solju i paprom, posipati usitnjenim svježim začinskim biljem te ostaviti da odstojе desetak minuta. Od brašna, piva, soli i tučenog bjelanjka umiješajte tijesto. Gljive močiti u tijesto i pržiti u vrućem ulju dok ne postanu lijepe zlatnožute boje.

USTANI, ZASJAJ

KADA MI USTANEMO,
ON SJAJI KROZ
JEDINSTVO I PRAVDU

Ponedjeljak 5.11.2018.